

Numărul buclelor lipite pe frunte este determinat de rolul respectiv.

Machiajul subliniază un anumit caracter și o anumită poziție socială. Tipul de rol "față pictată" (jing) are machiajul de față cel mai complicat și plin de simboluri. Culorile, combinația de culori și modelele lor reprezintă caracterul tipurilor de roluri. În general, semnificația culorilor folosite în machiaj poate fi rezumată astfel: roșu denotă un personaj cinstit, simplu, muncitor, bun; galben desemnează un personaj cu multe cunoștințe, crud și rece; alb indică un personaj fals, crud, trădător, cu inimă rece; negru marchează un personaj curajos, cinstit, franc, dar uneori repezit și necioplit; verde anunță un personaj crud, curajos, puternic, de încredere; albastru se folosește la un personaj încăpățânat, rebel, antagonist; aur și argint indică zeițăți sau demoni. Rolurile de "femeie" (dan) cuprind mai multe categorii.

"Femeia în costum albastru" (qingyi) este o categorie în care intră rolurile de fete virtuozose de familie bună, soții credincioase și gospodine bune. Se distinge aici rolul de față tânără necesărită care trebuie ferită de toate ispitele imorale și depravante. Caracteristice pentru acest rol sunt cântecul și întrușchirarea personajului, în timp ce acrobațiile lipsesc cu totul. Mișcările cu mâncile lungi de mătase sunt liniștite și măsurate, atitudinea este timidă și reținută, iar tonul vocii este înalt.

"Florăreasa" (huadan) este o categorie în care intră femeile pline de viață, cochete și seducătoare, ca de exemplu servitoare sau chiar curtezane. Stilul de interpretare este fermecător, focus, cu limbă alertă și maniere impulsive.

"Bătrâna" (laodan) este o categorie de femei mai în vârstă sau bătrâne, cu experiență și înțelepciune. Rolul se recunoaște ușor după acoperământul de pe cap care seamănă cu un turban, iar cele mai în vârstă se sprijină adesea într-un toaig. Vocea acestei categorii de roluri este mai închisă la ton decât a rolurilor de personaje tinere.

"Războinică" (wudan) este puternică, frumoasă și dinamică. În această categorie accentul se pune pe scene de luptă pe jos, combinate cu acrobație și jonglerie. Costumația constă cel mai adesea din pantaloni lungi drepti cu jachetă scurtă, dar uneori ea poartă o "armură" în formă de palton alcătuit din patru bucăți lung până la pulpă și cu patru banderole prinse în spate, iar pe podoaba capului are prinse pene de fazan.

"Călăreța cu sabie" (daomadan) se deosebește de categoria anterioară prin aceea că ea execută luptele călare.

"Femeia de buzoar" (guimendan) amintește ca rol de "femeia în costum albastru" (qingyi), dar este mai vioaie decât aceasta.

"Femeia plină de culoare" (caidan) are multe asemănări cu "Florăreasa" (huadan), dar este intrigantă și neplăcută, adesea amestecată de băutură. În această categorie intră rolurile de ospătărițe, unele servitoare și pețitoare.

Rolurile de "bărbat" (sheng) constituie o categorie care cuprinde rolurile ce nu intră în categoriile "fete pictate" (jing, hualian) sau "clown" (chou) și se împart în două grupe: wen, care pune accentul pe cântec, și wu, care folosește mai mult acrobații și arte marțiale.

"Bătrânul" (laosheng) apare ca războinic sau general între două vârste în grupa wulaosheng, sau ca bătrân învățat în grupa wenlaosheng. În această ultimă grupă intră și foști demnitari cu funcții mari retrași din activitate care, deși coborâți în rang din această cauză, posedă experiență de viață și înțelepciune, calități reprezentate prin bărbi lungi, albe sau gri.

"Tânărul" (xiaosheng) constituie o categorie cu mai multe grupe, din care cea mai importantă este "tânărul cu evantai" (shanzheng). În acest grup intră, de exemplu, studentul aflat la studii în capitală și care se îndrăgostește de o fată pe care tocmai o întâlnește. Rolul este marcat de evantaiul manevrat după toate regulile și costum în culori pastelate.

"Tânărul războinic" (wuxiaosheng) este adesea împodobit cu pene lungi de fazan la pălărie și este atunci numit "bărbatul ce pene" (lingzisheng). Tinerii nu poartă barbă și vorbesc și cântă în falset, ca o indicație a tinereții lor.

"Săracul" (qiongheng) este o categorie care reprezintă bărbați loviți de nenorociri, iar costumele lor sunt constituite din haine petecite.

Rolurile de "clown" (chou) nu sunt doar figuri comice, istețe sau de om prost, ci ele reprezintă destul de mult umorul cotidian și ceea ce din punct de vedere politic sau moral nu se poate arăta pe scenă. Aceste personaje sunt de altfel singurele care vorbesc o limbă obișnuită, ușor de înțeles, adesea dialectală, în contrast net față de a celorlalte categorii de roluri. În această categorie se deosebesc trei grupări: personaje care folosesc mai mult recitare și mimică (wenchou), personaje care accentuează acrobația (wuchou) și, rareori, femei "clown" (choudan). Personajele "clown" provin din mai toate clasele sociale, indicând caractere rele, necinstite, trădătoare, răzvrătoare și hoate. Printre ele sunt reprezentate hangii, paznici de închisoare, meșteșugari, judecători și funcționari corupți. Categoria aceasta este desemnată printr-o pată de culoare albă de formă și mărime variabile pictată pe fața actorului și având rădăcina nasului ca centru. Caracterul îndoielnic al rolului este subliniat de bărbi rare în șuvițe sau mustați de forme caraghioase.

Rolurile "fete pictate" se cunosc sub denumirile jing și hualian. Machiajul feței este adesea foarte puternic colorat și face fața actorului de nerecunoscut. Rolurile sunt puternice, energice, violente, cu forță, dar și lăudăroase și intrigante. În această categorie sunt reprezentați militari de rang înalt, bandiți, judecători și miniștri, precum și ființe supranaturale, zei și demoni. Categoria aceasta se împarte în două mari grupe: una care pune accentul pe cântec, și cealaltă care se folosește mai ales de atitudini de poză, acrobatică și articularea recitării. "Fete pictate" femei sunt foarte rare. Rolurile de "față pictată" se împart în trei subgrupe: "față pictată foarte importantă" (zhengjing), care prezintă caractere pline de importanță și oneste, accentul punându-se pe cântec; "față pictată ajutătoare" (fujing), care este un rol mai ales pentru canalii violente, cu accent mai mic pe cântec și în schimb cu concentrare asupra recitării și gesticulației, precum și cu un joc scenic plin de forță; și "față pictată războinică" (wujing), care dă dovadă de calitate superioară în artele marțiale ca scrima și în acrobație, în timp ce recitarea, cântecul și arta actoricească sunt subordonate.

Rolul muzicii în jingju este de a asista și ajuta actorii în scenele muzicale sau de joc de mimă. Astfel, după fiecare frază sau strofă în cântec se execută un pasaj muzical, numit "trece prin ușă" (guomen). Lucrul acesta îi dă posibilitate actorului să se odihnească sau să execute gesturi și joc de mimă care ajută decorativ sau au importanță pentru acțiunea piesei. În textul piesei se indică pentru fiecare pasaj de muzică vocală ce melodie (puai) trebuie folosită. Aceasta înseamnă că muzica nu este compusă special pentru fiecare piesă, ci este amalgamată dintr-o garnitură de fragmente melodice bine cunoscute. Aceste melodii au importanță funcțională pentru acțiunea din piesă și fac parte din sistemul de simboluri al teatrului. Fiecare formă teatrală locală are propria sa colecție genuină de sute de asemenea fragmente muzicale. Acum însă, multe forme s-au influențat reciproc și stilurile muzicale s-au asimilat destul de mult.

Instrumentele tradiționale se împart în instrumente din metal, din piele și din lemn. În zilele noastre se întâmplă să se folosească și instrumente occidentale ca violoncel, vioară și clarinet, care se consideră că dau un ton mai plin și mai bogat dacă sunt folosite împreună cu instrumentele indigene. Principalele instrumente de tact sunt toba mică (xiaogu) și "biciul" (ban), acesta din urmă fiind un instrument de percuție compus din două șuvițe din lemn sonor încheiate în formă de V. Cele mai utilizate

instrumente de corzi sunt jinghu, numit și huqin, și erhu, pe care se cântă cu arcuș. Aceste instrumente sunt confecționate din bambus și sunt întinse cu piele de șarpe. Pentru atragerea atenției publicului asupra unei schimbări pe scenă se folosește gongul (luo) și talgerile (bo).

În Suedia au avut loc vizite teatrale din China în 1955 și în 1959, evenimente care au lăsat urme artistice în creația unor oameni de teatru suedezi de renume ca Birgit Cullberg în balet și Peter Oskarsson în teatru.

În timpul "revoluției culturale" (1966-76) s-au făcut încercări de eliminare a acestei forme de teatru precum și a personajelor lui, atât de pe scenă cât și din viață. Teatrul tradițional era numit "teatrul vechi de stafii". În locul lui se preconiza un teatru care să descrie viața de toate zilele a poporului, teatrul urmând a fi "eliberat" de povestiri feudale și limbaj formal moștenit din vechime. Au fost chiar elaborate câteva modele teatrale noi, numite yangbanxi, care să descrie lupta de clasă și în care costumele și machiajul arată în mod explicit apartenența de clasă a personajelor.

Dar jingju a supraviețuit și astăzi el este popularizat atât de noile palate teatrale cât și de televiziune. Expoziția actuală de la Stockholm a fost, de altfel, organizată cu sprijin tehnico-documentar din partea autorităților din Republica Populară Chineză. Tradiționalul jingju trăiește în conștiința poporului, care îi învață sistemul de coduri de exprimare din fragedă copilărie, personajele preferate și motivele teatrale din jingju (măști de teatru, decupaje, figuri în miniatură) fiind subiecte mult apreciate pentru cadouri și amintiri.

"ABBA - THE EXHIBITION"

La Muzeul Nordic (Nordiska Museet), care este muzeul național de istoria culturii al Suediei, se desfășoară până la data de 28 octombrie 2001 o expoziție, inaugurată încă de la sfârșitul anului 1999, dedicată fenomenului muzical suedez contemporan ABBA.

Vestea că Muzeul Nordic va prezenta o expoziție despre grupul de muzică ușoară ABBA a stârnit mare atenție și muzeul a fost imediat asaltat de convorbiri telefonice din partea cluburilor de admiratori, a ziarelor și companiilor de televiziune din Marea Britanie, Germania și Australia.

Expunerea are loc într-una dintre cele mai frumoase galerii ale muzeului, decorată pentru această ocazie în culorile albastru și argint, unde sunt etalate fotografii unice din întreaga carieră a acestui grup muzical, costume, instrumente, discuri muzicale, obiecte și lucruri memorabile. Pe vremea grupului ABBA, interesul pentru muzicanți și filme nu era la fel ca cel de azi și lucrurile memorabile rămase sunt mai mult sau mai puțin rarități. Mai mult, vizitatorilor li se dă chiar posibilitatea să cânte karaoke, să mănânce meniuri din anii '70 și să danseze pe muzică de ABBA.

Scopul declarat al organizatorilor este să plaseze grupul ABBA în propriul său context, expoziția ABBA devenind astfel o expoziție ABBA istorico-culturală, pornind de la ideea că grupul acesta suedez, faimos în lumea întreagă, nu este altceva decât o parte din istoria culturală suedeză. Se caută să se prezinte ABBA prin Suedia și Suedia prin ABBA, la aniversarea a 25 de ani după victoria nu de la, ci cu "Waterloo" la Concursul de Cântec Eurovision din 1974.

Grupul ABBA, devenit imediat fenomenul ABBA, a influențat poporul suedez tot timpul de atunci, iar expoziția aceasta tratează și despre această influență. Se caută acum să se vadă cum a fost de fapt pe atunci epoca anilor 1970 când s-a afirmat grupul ABBA, care sunt amintirile și sentimentele rămase din acea perioadă, cum s-a dezvoltat Suedia în tot acest timp când am trăit cu toții împreună cu fenomenul ABBA, atât în viața de zi cu zi cât și la ocazii speciale, la tară și la oraș.